

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2468/2020
09.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., кога заступа Биро за пружање правне помоћи Града Новог Сада, против туженог ЈКП „Паркинг сервис“ из Новог Сада, кога заступа пуномоћник Александар Бојков, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3492/19 од 02.03.2020. године, у седници већа одржаној дана 09.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3492/19 од 02.03.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 829/18 од 11.06.2019. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог бр. ...-...-.../... од 07.02.2018. године и да се обавезе тужени да га врати на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 98.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3492/19 од 02.03.2020. године, жалба тужиоца је одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14) и нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Такође, неосновани су ревизијски наводи да је другостепени суд

учинио битну повреду из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, с`обзиром на то да је чињенично стање оно које је утврђено у првостепеној пресуди. Супротно тврдњи ревидента ревизијски суд сматра да је другостепени суд оценио све жалбене наводе који су од значаја за пресуђење ове парнице.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био запослен код туженог на радном месту „...“ по основу уговора о раду од 30.06.2005. године и Анекса уговора о раду од 18.09.2014. године. Побијаним решењем туженог број ...-...-.../... од 07.02.2018. године, престао му је радни однос отказом уговора о раду са пратећим Анексом, због повреде радне дужности и обавезе, на основу члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду и члана 107. тачка 1. и 2. Појединачног колективног уговора туженог, због тога што у периоду од 01.12.2017. године до 15.01.2018. године није предавао дневне пазаре у укупном износу од 77.705,00 динара чиме је учинио повреду радне обавезе из члана 107. став 1. тачка 1. и 2. Појединачног колективног уговора, тачке 10Б подтачка 1. и 2. Анекса уговора о раду од 18.09.2014. године а која се састоји у „неизвршавању и неблаговременом, несавесном и немарном извршавању радних дужности и обавеза“ и „незаконитом располагању средстава предузећа, средствима предузећа“. Тужилац није поштовао Упутство за рад на затвореним паркиралиштима и гаражама од 01.07.2011. године, којом је прописано да су инкасанати који раде на наплати паркирања у обавези да свој дневни пазар уз дневну рекапитулацију пазара предају на благајну предузећа у року од 24 сата. Тужилац није редовно предавао пазаре (каснио је с`предајом пазара 10-15 дана) из којих разлога га је пословођа ББ више пута опомињао и говорио да се пазари морају редовно предавати. Приликом обављања свакодневног посла тужилац није поштовао правила послодавца у вези са испуњавањем својих уговорених обавеза из радног односа, већ је свесно кршио интерна акта послодавца, па је због таквог поступања тужиоца, пословођа ББ обавестио своје претпостављене. Такође је утврђено да је током септембра 2017. године, тужилац пријавио да су нестала два пазара, након чега су од стране туженог ангажовани сервисери који су прегледали видео снимке сигурносних камера и тада је утврђено да није дошло до обијања наплатног места, није позвана полиција, а тужилац је касније вратио нестале пазаре. Из исказа саслушаних сведока утврђено је да је толеранција за кашњење у предаји пазара била 2-3 дана. Пре отказа уговора о раду тужиоцу је достављено упозорење о постојању разлога за отказ од 24.01.2018. године, на које се тужилац писмено изјаснио 02.02.2018.године, наводећи да су сви пазари које је дуговао измирени и да као доказ доставља извештај благајне. Извинио се и навео да као дугогодишњи радник никада није имао таквих проблема и да обећава да их убудуће неће имати.

Упутством за рад на затвореним паркиралиштима и гаражама од 01.07.2011. године, прописан је начин рада инкасанта на затвореним паркиралиштима и гаражама, а који се примењује у служби за експлоатацију паркиралишта и гаража туженог. Наведеним упутством је између осталог предвиђено да су с`обзиром на сменски рад инкасаната који раде на наплати паркирања, у обавези да свој дневни пазар уз дневну рекапитулацију пазара предају на благајну предузећа у року од 24 сата.

На основу овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени

захтев, налазећи да су се у конкретном случају стекли услови за отказ уговора о раду на иницијативу послодавца због неизвршавања, неблаговременог, несавесног и немарног извршавања радних дужности и обавеза (каснио је са предајом пазара 10-15 дана) и понашања супротног прописаним правилима туженог, којима је уређена процедура наплате услуге паркирања и предаје пазара благајни туженог, чиме је тужилац учинио повреду радне обавезе из члана 107. став 1. тачка 1. и 2. Појединачног колективног уговора, тачке 10Б подтачка 1. и 2. Анекса уговора о раду од 18.09.2014. године, Упутства за рад на затвореним паркиралиштима и гаражама и да је решење о отказу уговора о раду законито донето на основу члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду.

Према члану 179. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 54/09 и 75/14) послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно и немарно извршава радне обавезе (тачка 1), ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду (тачка 5).

Према члану 107. став 1. Појединачног колективног уговора од 28.11.2017. године, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом намерно или из крајње непажње учини повреду радне обавезе и то: неизвршавање и неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних дужности и обавеза (тачка 1.) и незаконито располагање средствима предузећа (тачка 2.).

Прихватајући у потпуности изложене разлоге нижестепеног суда овај суд налази да нису основани ревизијски наводи тужиоца о погрешној примени материјалног права. Наиме, у конкретном случају постоји кривица запосленог за повреду радне обавезе. Поступајући супротно наведеним правилима тужилац је исказао немарно и несавесно понашање, а посао је обављао у супротности са прописаним правилима туженог. Стога су и по становишту Врховног касационог суда били испуњени законски услови за отказ уговора о раду од стране послодавца, на основу члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду, јер је тужилац својом кривицом учинио повреду радне обавезе из члана из 107. став 1. тачка 1. и 2. Појединачног колективног уговора, тачке 10Б подтачка 1. и 2. Анекса уговора о раду од 18.09.2014. године и Упутства за рад на затвореним паркиралиштима и гаражама.

Супротно ревизијским наводима, правилно су нижестепени судови утврдили повреде радних обавеза и дужности кршењем интерних аката послодавца ЈКП „Паркинг сервис“ Нови Сад јер тужилац у периоду од 01.12.2017. године до 15.01.2018. године, није предавао дневне пазаре у укупном износу од 77.705,00 динара. Са уплатама пазара каснио је 10-15 дана, иако је био усмено опоменут од стране пословође ББ. Све уплате пазара са којима је каснио, тужилац је измирио тек након пријема упозорења о постојању разлога за отказ. Тужилац је својом кривицом учинио повреду радне обавезе прописане општим актом туженог, јер му је било познато Упутство за рад на затвореним паркиралиштима и гаражама, те да је у обавези да свој дневни пазар преда у року од 24 сата, након завршене смене. Тиме је пркорачио границе овлашћења која су му дата, а о чему је имао свест, јер је тужиоцу као дугогодишњем раднику туженог морало бити познато да не сме да ради мимо прописане процедуре и да не сме да обмањује

послодавца, па нема услова за поништај решења о отказу. Поред тога, сам тужилац је у изјашњењу на упозорење признао повреду радне обавезе која му је стављена на терет и извинио се. Законитост поступка и побијаног отказног решења, од стране нижестепених судова правилно је цењена на основу одредби важећег Закона о раду, а понашање тужиоца је било супротно опису послова тужиоцевог радног места и правилима струке, при чему је он био свестан својих пропуста у раду.

Неосновани су ревизијски наводи тужиоца имајући у виду да је непосредни руководилац указао тужиоцу на уочене пропусте и омогућио му да те неправилности у раду отклони (пословођа ББ више пута је опомињао тужиоца и говорио да се пазари морају редовно предавати).

Имајући у виду да је тужиоцу уговор о раду законито отказан, неоснован је његов захтев за враћање на рад и распоређивање, у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

У ревизијском поступку се расправљају правна, а не и чињенична питања, па предмет оцене ревизијског суда нису били наводи у ревизији у којима се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање јер то није дозвољено према члану 407. став 2. ЗПП.

Како се ревизијом понављају жалбени разлози о којима се изјаснио другостепени суд, дајући аргументе које прихвата и Врховни касациони суд, на основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић